

ת"פ 53796/01/18 - מדינת ישראל נגד מיכאל טננבוים

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 53796-01-18 מדינת ישראל נ' טננבוים (עציר)

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד שגב
	נגד
	מיכאל טננבוים (עציר)
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד אבו עאמר
הנאשם	

נוכחים:

ב"כ המאשימה- גב' רוני רביע מתמחה

ב"כ הנאשם- עו"ד אבו עאמר

הנאשם- הובא

גזר דין

האישום

הנאשם, כבן 63, הורשע על פי הודאתו בעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות, טופלה אשתו של הנאשם באופן פרטי אצל רופאת משפחה (להלן: המתלוננת). המתלוננת נשואה לבן דודו של הנאשם. ביום 8.1.18 התקשרה אשת הנאשם למתלוננת וביקשה ממנה 19 מדבקות "פנטה" לשיכון כאבים, המכילות חומר פעיל מסוג פנטיל שהוא אופיאואידי, במינון של 75 מק"ג כל מדבקה. כיוון שהמתלוננת חשדה כי המדבקות הן עבור הנאשם, סירבה לבקשה, אך סיכמה עם אשת הנאשם כי למחרת תבדוק אם הוא זכאי לקבלת המדבקות. למחרת, בהתאם לסיכום, בדקה המתלוננת ומצאה כי הנאשם קיבל לידיו מספר ימים קודם לכן מרשם למדבקות בכמות המספיקה לחודש ימים. באותו היום שוב התקשרה אשת הנאשם למתלוננת והתחננה כי תרשום לה מרשם למדבקות. לבסוף, השתכנעה המתלוננת ורשמה מרשם ל-3 מדבקות, האמורות להספיק ל-10 ימים. ביום 10.1.18 פגש הנאשם את בן זוגה של המתלוננת ושוב הפציר בו לשכנע את המתלוננת לרשום לו מרשם נוסף למדבקות. האחרון השיב לו כי המתלוננת לא תסכן את הקריירה שלה בשביל הנאשם. ביום 14.1.18 בשעה 14.00 הגיע הנאשם לקליניקה של המתלוננת, חיכה לתורו, ואז נכנס לחדרה כשהוא אוחז חפץ חד, ואיים עליה "אני לא יודע איפה לדקור לך את זה" באם לא תרשום לו מרשם ל-10 מדבקות נוספות במינון 100 מק"ג כל אחת. בשל איום הנאשם ובשל חששה כי יפגע בה עם החפץ החד, רשמה המתלוננת את המרשם שדרש. הנאשם נטל את המרשם ויצא.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשם שוהה במעצר עד תום ההליכים מיום

19.1.18.

בין הצדדים לא גובש הסדר עונשי, אך הוסכם כי הנאשם יעתור למתן תסקיר.

תסקירי שרות המבחן

התסקיר הראשון הוגש ביום 7.6.18. נכתב כי הנאשם יליד אוקראינה, נשוי, אב לארבעה ילדים בגירים, וסב לשלושה נכדים. בתו הבכורה נפטרה לפני כשנה ממחלת הסרטן, ובנו מרצה עונשי מאסר ממושכים. הנאשם סובל מאי ספיקת לב ואי ספיקת כליות. לדבריו, הוא מוכר לביטוח לאומי כנכה בשיעור 100%. כמו כן, מסר כי הוא משתמש בהרואין למעלה מ-20 שנה. בת זוגו של הנאשם היא עובדת התעשייה האווירית, ובשיחה עמה עלה כי חשה "אוש ממצבו אך סבורה כי פעל באירוע דן מתוך מצוקה. הנאשם הורשע בעבר בעבירות שונות. בהתייחסו לעבירה טען כי אינו בעל מאפיינים אלימים. לפי דבריו, השתמש במדבקות ה"פנטה" כתחליף זול להרואין לצורך שיכון כאבים. הנאשם אישר כי נהג בалиמות מילולית כלפי המתלוננת, אך טען שלא היתה לו כל כוונה לפגוע בה, אלא להפעיל עליה לחץ כדי שתמלא אחר בקשתו. עוד הוסיף כי היתה מורכבות קודמת ביחסיו עם המתלוננת, בשל יחסה אל בן זוגה שהוא בן דודו, ולטענתו הגישה את התלונה כדי להתנקם בו. נכתב בתסקיר כי הנאשם התקשה לבחון התנהגותו באופן ביקורתי ולהבין את הפגיעה במתלוננת, התייחסותו ממזערת את מעשיו. בנוגע לשימוש בסמים, הנאשם מודע לכך שהשפעתם עליו רעה, והוא מצוי במצב רדום, מנותק וחסר מעש, אך לא היתה לו כל מעורבות שולית בהשפעתם. הוצע לו להשתלב בטיפול גמילה, אך הוא סירב, כיוון שהדבר כרוך במעבר למתקן כליאה אחר שבו תנאים טובים פחות לטענתו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם חסר מודעות למחירים אותם הוא משלם, ומאופיין בהתנהלות תועלתנית המרוכזת בסיפוק צרכיו ההתמכרותיים. אין לנאשם מוטיבציה לגמילה, ועל כן הסיכוי לטיפול נמוך. בסיכום נכתב כי הערכת המסוכנות להישנות עבירות אלימות בעתיד היא בינונית ומידת הסיכון התוצאתי אף היא בינונית. במצב זה, הומלץ על עונש מציב גבול וכן פיצוי.

לאחר שבית המשפט הביע בזהירות דעתו בדבר הבעייתיות שבגישה הפאסיבית אותה נוקט הנאשם, וסירובו לגמילה, עתר הוא למתן תסקיר משלים, על מנת שישתלב בטיפול.

ביום 5.9.18 הוגש תסקיר משלים, ממנו עולה כי הנאשם לא שינה גישתו, למרות הצהרתו בבית המשפט לפיה הוא מעוניין בגמילה. הנאשם עדיין מתקשה להכיר בחומרת מעשיו ואינו מכיר בבעייתיות כלשהי. בנוסף, הוא עומד בסירובו לטיפול גמילה. נוכח מצבו, שב שירות המבחן ומביעה הערכתו כי קיים סיכון להישנות עבירות אלימות. במצב זה, לא ניתנה כל המלצה, אך הומלץ להטיל גם פיצוי כספי.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת העבירה שעונשה 7 שנות מאסר. בנוסף, הזכירה כי המעשה בוצע באמצעות חפץ חד. נטען כי יש משנה חומרה בכך שהעבירה בוצעה כלפי רופאה, נוכח הפסיקה שניתנה בעניין זה בעת האחרונה. לדעת התביעה יש לקבוע כי המתחם ההולם נע בין 18-36 חודשי מאסר. התביעה נכונה להתחשב בהודאת הנאשם, גילו הלא צעיר, והעובדה שזהו מאסרו הראשון. מצד שני, נטען כי יש לראות בחומרה את התייחסותו לעבירה כעולה מן התסקיר, ואת ההתרשמות הבעייתית של שירות המבחן. נוכח הנסיבות, עתרה התביעה לעונש במרכז המתחם. מטעם התביעה הוגשה אסופת פסיקה.

ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה אליה מפנה התביעה מתייחסת למקרים חמורים פי כמה. נטען כי חרף גילו המתקדם לא צבר הנאשם לחובתו עבר מכביד, ועבירת האלימות היחידה שביצע היא משנת 1982. חרף העובדה שהוא משתמש בסמים קשים על פני שנים ארוכות, לא ביצע עבירות נלוות. בנוסף, נטען כי אין המדובר בסחיטה למטרת בצע כסף, אלא הנאשם היה זקוק לטיפול הרפואי, בשל מחלתו. בנסיבות הללו, נטען כי אילו היה בידי הנאשם להציע חלופת מעצר בתחילת ההליך, לא היה מגיע לשלב הטיעונים לעונש בעודו עצור, ואזי לא היתה ננקטת כלפיו גישה כה מחמירה. נוכח מכלול הנסיבות עתר ב"כ הנאשם להסתפק בתקופת המעצר, ולאפשר לנאשם לשוב אל משפחתו.

הנאשם בדברו האחרון אמר שהוא מפסיק את כל הדברים שעשה, ומוכן לחתום שלא ישוב לבית המשפט. ביחס למתלוננת, אמר: "אני אומר מכל הלב. מה שנשאר לי לחיות עם אפשרות ורצון בחיק המשפחתי. אני אומר מכל הלב. הרופאה זה משפחה שלי, אני באמת לא עשיתי דבר טוב. אבל ברוך השם היא שלמה ולא נפלה לה שיערה מראש".

מתחם העונש ההולם

אין צורך להכביר מילים אודות חומרתה של עבירת הסחיטה באיומים, אשר באה להגן על זכותו של אדם לשלוות חייו, ולמנוע את הסבל הרב של קרבנותיה (ע"פ 1106/11 מד"י נ' ואקנין (29/6/11); ע"פ 1725/07 מד"י נ' פלוני (14/5/07); ע"פ 584/06 רחמילוב נ' מד"י (8/3/07); ע"פ 1924/05 אלגילאוי נ' מד"י (20/12/05)).

בע"פ 6123/05 חתוכה נ' מד"י (25.12.05) אמר בית המשפט העליון, בנוגע למי שביצעו עבירה של גרימת חבלה חמורה לרופא שטיפל באמם החולה:

חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחוש רופא כי הוא מאוים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבלו החלטות מקצועיות המסורות לשיקול דעתו. מקל וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגיעה ממש בנסיבות כגון אלה. על כן, הצדק עם המשיבה בצינה כי בכגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה...

חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחוש רופא כי הוא מאוים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבלו החלטות מקצועיות המסורות לשיקול דעתו. מקל וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגיעה ממש בנסיבות כגון אלה. על כן, הצדק עם המשיבה בצינה כי בכגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה.

ובע"פ 7283/05 (ב"ש) רווח נ' מד"י (5.4.06) נאמר:

"מוסכם האמור בפסק דינו של בית משפט השלום בדבר "האופי המיוחד המאפיין את עבודת הרופאים", ו"האינטרס הציבורי הגלום באכיפת החוק מחייב לאפשר להם לעבוד מתוך שקט נפשי וריכוז מקסימלי ומבלי שיהיו מושפעים מגילויי אלימות מכל סוג שהיא, בין מילולית ובין פיזית". מטבע הדברים חלק לא מבוטל מהבאים בשערי בתי החולים נמצאים במצוקה קשה ובסערת רגשות. לא יעלה על הדעת כי בעיתות כאלה יפרקו את המתחים והמטענים הרגשיים על הסגל הרפואי. פגיעה כלשהי בצוות

הרופאים ובסגל הרפואי בכלל ראוייה לגינוי חריף. ציבור אשר לא מבטיח את שלומם המלא של רופאיו, האחיות ויתר הסגל הרפואי, בסופו של דבר פוגע בעצמו. לכן יש "לצאת חוצץ ולהוקיע את התופעה".

ב"כ הנאשם טען כי מתקיימות נסיבות חריגות, כיוון שהעבירה בוצעה בעקבות מצבו הרפואי הקשה, במטרה לקבל טיפול רפואי, ולא לשם בצע כסף. נוכח טענתו זו, אני מוצאת לנכון להביא את דברי בית המשפט העליון בעניינם של אחרים, אשר הורשעו בסחיטה באיומים כלפי רופאים, לצורך קבלת תרופות או מרשמים, בנסיבות דומות.

בע"פ 3877/12 אבו גוש נ' מד"י (9.1.13) דובר בנאשם שהגיע לקופת חולים בה עבד הרופא המתלון, וצעק כי הוא מחפש אותו. לאחר שהמתלון יצא מחדר האחות, הנאשם הכניס אותו לחדרו, נעל את הדלת מבפנים, ודרש מהמתלון לתת לו 200 ₪ ואישור מחלה לחודש. תחילה סירב המתלון לדרישות המערער, אך לאחר שהלה הכניס את ידו לכיס בתנועה מאיימת והצהיר שלא יעזוב את החדר בלי לקבל את מבוקשו, המתלון מסר לו 100 ₪. לאחר שהמתלון יצא לכיוון רכבו, הנאשם יצא אחריו, נכנס לתוך רכבו של המתלון, התיישב במושב הנהג והמשיך לדרוש 100 ₪ נוספים ואישור מחלה. המתלון מסר למערער 100 ₪ נוספים. אז הסכים המערער לעזוב, אך אמר כי יגיע ביום ראשון לקחת את אישור המחלה, ואיים כי "אם לא יהיה אישור מחלה אז אתה יודע מה יהיה...". לנאשם היה עבר פלילי מכביד, אך עלה כי הוא סובל מהפרעה פוסט-טראומטית בעקבות תאונת דרכים שעבר, ואף מטופל במרפאה לבריאות הנפש. כמו כן התרשם שרות המבחן כי אינו בעל דפוסי פעולה עברייניים, אך אינו מפנים את חומרת העבירות. בית המשפט קמא הטיל עליו מאסר למשך שנתיים, וערעוריו לבית המשפט המחוזי והעליון, נדחו. בפסק הדין של בית המשפט העליון נאמר:

באשר לעבירה של סחיטה באיומים המיוחסת למערער, בית משפט זה עמד לא אחת על חומרת העבירה, כיעורה, שכיחותה, הסבל הרב של קרבנותיה, הקשוי להוכיחה והצורך להוקיעה. (ע"פ 7659/02 נפתליב נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו), 1.4.03); ע"פ 1924/05 אלגילאווי נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו), 20.12.05); ע"פ 584/06 רחמילוב נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו), 8.3.07). ע"פ 1725/07 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו), 14.5.07); ע"פ 1106/11 מדינת ישראל נ' ואקנין (פורסם בנבו), 29.6.11). יפים לענייננו דבריו השופט א' לוי בע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלוין (פורסם בנבו), 1.1.11):

"סחיטה באיומים היא למרבה הדאבה תופעה נפוצה, אך רק לעתים רחוקות אוזר הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלון לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. ענישה מסוג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכיעור שבעבירה זו ולשאט הנפש שהיא מעוררת בלב השומע, והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה,

ולהביא את דברם בפני רשויות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים".

חומרה מיוחדת נודעת לעבירת הסחיטה באיומים כאשר היא מופנית כלפי עובדי ציבורי העושים מלאכתם נאמנה ומוצאים עצמם נסחטים או מוכים. לא כל שכן כאשר קורבן העבירה הוא רופא, האמון על צרכיו החיוניים של הציבור, אשר נסחט בעת מילוי תפקידו על-ידי אחד ממטופליו. בהקשר זה יש לשים לב כי הסחיטה לא במקרה הופנתה דווקא כלפי רופא, שכן אחת מדרישותיו של המערער מהרופא התייחסה לאישור מחלה.

בע"פ 8652/13 שרגר נ' מד"י (16.6.14) הורשעה הנאשמת בעבירות סחיטה באיומים, בכך שדרשה מרופאה מרשמים לתרופות הקבועות שלה וסירבה לצאת, עד שנעלה את הדלת וחסמה אותה בכוונה לכלוא את הרופאה. בהמשך, הכניסה את ידה לתיקה, אמרה לרופאה כי היא מחזיקה בסכין ודרשה ממנה לתת לה מרשמים, באימה עליה בפגיעה בגופה, ובאומרה כי אם לא תיתן לה מרשמים, תהרוג אותה. נוכח איומים אלה והטלת האימה, ניתנו לה המרשמים. באירוע נוסף, נהגה באופן דומה כלפי רופאה אחרת, ולאחר נעילת הדלת, שלפה מספריים וכיוונה אותם לעבר פניה של הרופאה, אשר מתוך פחד אחזה בהם ונגרמו לה חתכים עמוקים בכף היד. הנאשמת המשיכה באיומה עד שהרופאה נתנה לה את המרשמים. הנאשמת היתה בעלת 2 הרשעות קודמות בעבירות סמים, בגין ריצתה מאסר קצר. עלה כי היא אם לבן יחיד שנלקח לאימוץ, ובעברה נפצעה קשות בתאונת דרכים ונזקקה לניתוחים. נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הראשון נע בין 15-30 חודשי מאסר, ואילו המתחם בגין האירוע השני נע בין 22 - 48 חודשים. בית המשפט הטיל על הנאשמת מאסר למשך 22 חודשים וכן פיצוי בסך 10,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, ואמר:

מעשי הסחיטה באיומים שביצעה המערערת, בשתי הזדמנויות שונות, כלפי רופאות, העוסקות במלאכתן למען הציבור, הריהם חמורים ומסוכנים. המערערת לא בחלה באמצעים כדי להשיג את המרשמים. המערערת כלאה את הרופאות ואימה עליהן בשימוש בנשק קר שהיה ברשותה. כאמור, אין מדובר במעידה חד-פעמית. בפעם הראשונה ראתה המערערת כי טוב מבחינתה, כי זכתה לקבל את המרשמים בסחיטה באיומים ובכליאת שווא, ושבה ועשתה כן בפעם השנייה, באלימות יתרה, ובאופן שהרופאה נפצעה בידה. שומה לעשות לבטחונם של רופאים, כשאר עובדי ציבור, על מנת שיוכלו לבצע את מלאכתם כהלכתה, בשלוות הנפש הדרושה לשם כך, ולא מתוך מצוקה ולחץ. הענישה נועדה בין היתר להבטיח תכלית זו. נסיבותיה האישיות של המערערת הן אכן מורכבות, היא ראויה גם למידה של רחמים, אך דומני שבית המשפט המחוזי לא החמיר עמה במידה שמצדיקה התערבות. בגין שני האירועים גם יחד נגזר על המערערת עונש המצוי ברף הנמוך של אירוע אחד בלבד. סכום הפיצויים שהושת על המערערת הוא בשיעור לא מבוטל, לא בנקל תצליח המערערת לשלמו, אך גם בקשר אליו אין הצדקה להתערב לאור הפגיעה הנמשכת בתחושת הבטחון של הרופאות ובשלומן. המערערת לא שילמה עד כה את סכום הפיצויים, אף לא את מקצתו, והדבר עומד לה לרועץ.

גזר הדין שהושת על המערערת מבטא אפוא גמול הולם למעשיה. כאמור, בצד החומרה הרבה והצורך להבטיח את בטחונם של העוסקים ברפואה למען הציבור, ראויה המערערת למידה של רחמים על אשר ארע לה למן אותה תאונת דרכים בנערותה, ועד היום הזה. שמענו מפיה ומפי בא-כוחה, כי השתלבה היטב בתוככי בית הסוהר בתוכניות טיפול ושיקום. בעוד חודשיים-שלושה תסיים לרצות שני שליש מתקופת מאסרה. יש לקוות שהמערערת אכן תתמיד ברצונה להשתקם, בכוח ובפועל, תגייס את כוחותיה לחזור למוטב, שאז, יש לקוות, תימצא ראויה להפחתת שליש מתקופת המאסר.

בע"פ 4679/14 פיליפוב נ' מד"י (15.12.14) הורשע הנאשם בשרשרת עבירות סחיטה בכוח וכליאת שווא, כלפי אמו שבאה לביתו כדי לספק לו אוכל ולדאוג לצרכיו, בכך שדרש ממנה כסף לצורך רכישת תרופה אליה התמכר. הנאשם נעל את אמו כמה פעמים תוך איומים וקללות, עד שנכנעה ונתנה לו את הסכומים שדרש. בנוסף, אילץ אותה לדרוש עבורו תרופה בבית המרקחת באיומים וצעקות, וכשסירב הרוקח לדרישתה, נאלצה לברוח מפניו. הנאשם הורשע לאחר פרשת הוכחות, בה עלה כי גרם נזק נפשי לאמו. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18-30 חודשי מאסר. נוכח עברו המכביד של הנאשם, הוטלו 24 חודשי מאסר וכן הופעלו 6 חודשי מאסר על תנאי כך שבסה"כ יישא 28 חודשי מאסר. בבית המשפט העליון הוסכם בין הצדדים כי ההרשעה תומר לסחיטה באיומים, וברוב דעות נדחה הערעור על חומרת העונש.

מעבר לאמור נוקטים בתי המשפט עמדה מחמירה כלפי מעשי אלימות מילוליים כלפי אנשי צוות רפואי, גם כשהמדובר באירועים מינוריים לעומת המקרה שלפני (ע"פ 3036/92 חמודה נ' מד"י (6.5.92); ת"פ 2668/06/08 מד"י נ' שמילוב (22.2.09); ת.פ. 24586-04-12 מד"י נ' דוקארקאר (3.5.12); ת.פ. 41366-10-13 מד"י נ' אלמלח (12.5.14); ת.פ. 1511-07-09 מד"י נ' שריקי (31.8.09) וע"פ 70982/06 וייס נ' מד"י (21.6.07); ת.פ. 3110-08 מד"י נ' קרייף (14.4.11)).

בעניינו, הנאשם הפעיל לחץ כלפי המתלוננת, על פני תקופה ולא באופן חד פעמי. כמו כן, בחר לפנות אליה גם באמצעות בן זוגה. בשלב המאוחר, הטיל עליה אימה עת נכנס למרפאתה כשהוא מצויד במכשיר חד, ונקל לתאר את גודל פחדה, עד שנאלצה לרשום לו מרשם כבקשתו.

אינני יכולה לקבל את הטענה לפיה יש לראות את האירוע באור מינורי, בשל הצורך של הנאשם בתרופות. כפי שהראיתי קודם לכן, בית המשפט העליון מתייחס בחומרה רבה לעבירות סחיטה המבוצעות נגד רופאים, גם כשהמניע להן הוא הצורך לקבל טיפול. לצד זה, אקח בחשבון כי הנאשם לא פעל למטרות בצע.

מצד שני, יש להודות כי האירוע מעט מינורי לעומת המקרים החמורים שהובאו קודם לכן, שכן הנאשם לא נכשל בכליאת שווא או שימוש בכוח פיסי.

לדעתי, בהתאם למדיניות הענישה הנוהגת ובמכלול הנסיבות, מתחם העונש ההולם את האירוע נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

לנאשם עבר פלילי נוסף משנות ה-70 וה-80, בעבירות גניבה ותקיפה. בשנת 1994 נדון בגין עבירת סמים ובשנת 2003 נדון בגין עבירת תקיפת קטין. לאחר מכן, הורשע בשנת 2014 בעבירה נוספת של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית. בכל המקרים הללו הוטלו עליו עונשים צופי פני עתיד, והוא לא ריצה מאסר בפועל, מעודו.

יש לקחת בחשבון לחומרא את תוכן התסקירים, מהם עלה כי הנאשם אינו מפנים את חומרת העבירה, ממזער את חלקו, ומסרב לטיפול. בנוסף, הנאשם מנהל אורח חיים התמכרותי להרואין ומסרב לטיפול גמילה.

עוד יש להתחשב בהערכת המסוכנות להישנות עבירות אלימות על פי התסקירים, שהיא ברמה בינונית.

בדברו האחרון של הנאשם באה לידי ביטוי עמדתו הבעייתית, כשביטל את האפשרות שהמתלוננת נפגעה ממעשיו, וטען כי לא נפלה שיערה מראשה. לצד זה מסר כי הוא מעוניין לשוב אל חיק משפחתו.

מצד שני, אתחשב לקולא בהודאת הנאשם ובהיותו עצור במשך תקופה משמעותית. בנוסף, אתחשב במצבו הרפואי

הבעייתי נוכח אי ספיקת לב וכליות. העובדה שלמרות התמכרותו לסמים על פני שנים לא התדרדר לאורח חיים עברייני, ולא הורשע בעבירות כלשהן, מאז שנת 2003, פרט לעבירת סמים יחידה, גם היא ראויה לציון, ותישקל אף היא לטובתו. היות שהנאשם לא נרתם לתכנית טיפולית, לא קיים אופק שיקומי בעניינו. במצב זה, יש לגזור את העונש בהתאם לעיקרון ההלימה. עם זאת, יש משקל לגילו המתקדם של הנאשם ולכך שזהו מאסרו הראשון.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 19.1.18 עד היום.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות סחיטה באיומים או בכוח.
- ג. פיצוי כספי למתלוננת בסך 5,000 ₪, שיופקדו ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.1.19 ובכל 1 לחודש עוקב.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ט, 15 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים.